DE TRE ”FASTA” FRÄLSNINGSORDEN

PREDIKAN

I S:T PETERS KYRKA I STOCKHOLM
DEN 31 JAN. 1915.

AV

N.P. WETTERLUND.

INNEHÅLL:

DE TRE »FASTA» FRÄLSNINGSORDEN. 2
Det fasta frälsningsordet n:r 1. 2
Draken. 5
Lejonbjörnleoparden. 5
Lammhornsdjuret. 6
Paddan. 7
Det fasta frälsningsordet n:r 2. 9
Frälsningens grund. 9
Frälsningens medel. 11
Frälsningens grader. 12
Frälsningens gärningar. 14
Det fasta frälsningsordet n:r 3. 16
Gudaktigheten. 17
Gudaktighetens övning. 18
Gudaktighetens löfte. 22
Efterskrift 25

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté

Digitaliseringen är utförd på Skriftkommitténs bokutgåva från 1983.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot noteringar om korrekturfel i texten. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

PDF-fil uppdaterad 2026-08-14

DE TRE »FASTA» FRÄLSNINGSORDEN.

1.

Det är ett fast ord och i allo värt att mottagas, att Kristus Jesus har kommit i världen att frälsa syndare, bland vilka jag är den främste. Men att barmhärtighet vederfors mig, det skedde just för att Kristus Jesus skulle främst på mig bevisa all sin långmodighet och låta mig bliva en förstlingsbild av dem, som skulle komma att tro på honom till evigt liv (1 Tim 1:15–16).

2.

Gud frälste oss icke på grund av rättfärdighetsgärningar, som vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse och förnyelse i helig ande, vilken han rikligen utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår frälsare, för att vi, rättfärdiggjorda genom hans nåd, skulle efter hoppet bliva arvingar till evigt liv. Detta är ett fast ord, och därom vill jag att du giver en kraftig försäkran, på det att de, som tro på Gud, må beflita sig om att öva goda gärningar (Tit 3:5–8).

3.

Öva dig själv till gudaktighet. Ty den lekamliga övningen gagnar till litet, men gudaktigheten gagnar till allt; den har med sig löfte om liv, både det som nu är och det som skall komma. Detta är ett fast ord och i allo värt att mottagas (1 Tim 4:7–9).

Vår text är tre ord av Paulus. Och han kallar dem »fasta ord». Därmed lägger han särskild vikt på dem. Så skola ock vi göra.

Alla tre handla om den personliga (subjektiva) frälsningen. De äro tre bergfasta frälsningsord. Besinna vi dem rätt, så blir vår frälsning bergfast. En sådan frälsning behövs särskilt i tid, som nu är och stundar.

I.
Det fasta frälsningsordet n:r 1.

Kristus har kommit i världen att frälsa syndare. Detta är frälsningsordet n:r 1. Det säger oss, vilka de äro som frälsas, nämligen syndare. Sålunda måste jag vara »syndare», för att kunna frälsas, eller jag måste hava en sådan syndakännedom, som för till frälsning.

Alltså först några ord om syndakännedom. På en sådan ligger den största vikt särskilt i vår tid. Ty vi leva i »de yttersta dagarnas svåra tider», då människorna i förfärande grad behärskas av de 19 slags ondska, som Paulus uppräknar, och av vilka det 19:e slaget är *gudaktighetens sken* (2 Tim 3:1–5).

Vi leva i skenkristendomens världsskede, då skökan och icke solkvinnan har världsvälde. Och grunden till denna allmänna skenkristendom är den allmänna bristen på en sådan syndakännedom, som för till *verklig* frälsning och icke till skenfrälsning. Alltså syndakännedom, ja, en bergfast syndakännedom! Ty blott en sådan för till en bergfast frälsning.

Kristus har kommit i världen att frälsa syndare. Och syndare äro alla

människor. Men icke alla äro frälsbara (Mark 2:17), utan det äro blott de, som så känna sin synd, att syndalivet är olidligt och Guds dom outhärdlig. Sådan var Pauli syndakännedom (Rom 7:7–25).

För en sådan människa är synden icke något *då* eller *då* blott, icke heller *det* eller *det* blott, utan *detta: genomsyndighet.* Hon känner sig till ande, själ och kropp vara ett enda stort stycke synd, en syndens och dödens människa, i vilken icke finnes något gott. Och med fasa ser hon sig fången i syndens och dödens makt, som drager henne ned mot ohjälpligt fördärv. Dödsdomen i riktning mot fördömelse vilar outhärdlig över henne (Rom 5:16; jfr. 8:1).

Det brinner, det brinner i varje atom. Fåret måste gå genom eld (Sak 13:7–9), virvelelden i Satans såll (Luk 22:31); födslokvalens bedrövelse och ångest (Joh 16:21–22); vilket allt bryter ut i nödropet: »Jag arma människa!» (Rom 7:24).

Detta är vad vi vilja kalla den kerubiska syndakännedomen. Hesekiel såg nämligen fyra livsväsen, som liknade människor och som kallas keruberna eller keruben (Hes 1:5; 10:1–2, 4, jfr. 9:3). De beteckna skapelsen och alltså först och främst människan (Upp 4:6, 11). Och märk: »Hela deras kropp, deras rygg, deras händer och deras vingar, så ock hjulen, voro fulla med ögon runt omkring» (Hes 10:12).*

Dessa otaliga ögon äro Guds ögon. Hela skapelsen är full av dem. Gud har ett öga med i allt. På varje punkt i din ande och själ, o människa, och i varje atom av din kropp sitter ett Guds öga. Han har skapat allt och vakar över allt, och han uttager den heliga hämnden för alla attentat mot hans verk. »Gud låter icke gäcka sig». Det får du känna i din skräckveckoeld. Alla Guds ögon i dig stå i brand. Det svider olidligt i varje atom. †

Alla människor äro Guds barn redan genom den lekamliga födelsen eller skapelsen. Adam kallas Guds son (Luk 3:38). Varje människa *»lever i Gud, rör sig i Gud och är till i Gud»* (Apg 17:28).

Alltså, o syndare, du lever i Gud, du syndar i Gud, du svärjer i Gud, du ljuger i Gud, du super i Gud, ja, du är gudlös i Gud — tror du, att slikt får passera utan dom? Nej, så sant som du lever — saklöst syndar du icke i Gud! Varje din synd är ett styng i Guds ögon; alltså måste varje din synd bli ett styng i dig själv, ty i dig själv sitta Guds ögon. Därför skall du få känna dina synder såsom glödande nålsuddar i hela din varelse ut i fingrar och tår.

Den kerubiska syndakännedomen är nödvändig. Utan den gives ingen kerubisk frälsning, det är *hel*-frälsning, så att man blir kerubmänniskan, som är gudsmänniskan. Syndalivet i Gud — om än utvärtes så »rättfärdigt och gott» — måste bliva ett olidligt domshelvete i Gud, innan människan av *hela* sitt hjärta begär och i *hela* sitt hjärta kan mottaga det kerubiska *hel-livet,* som är det syndövervinnande livet i Kristus.

Den kerubiska syndakännedomen är skarpt individuell. Ty en människa är en individ. Med all sin likhet med alla andra är hon dock olik alla andra. Hon är en enastående bild av Gud. Därför, då hon

---

* Om kerubernas betydelse se professor Myrbergs förklaring över Uppenbarelsebokens 4:e kap., se ock »Andens Lag» 1:a kap.

† Om skräckveckan se Andens Lag sid. 460–470.

syndar, så syndar hon på ett enastående sätt. Hon är en syndare, som icke har sin like på jorden. Det får hon sannerligen känna i domselden. Samma enastående gudsblick, som av evighet utsett henne till en enastående gudsbild, träffar henne på ett enastående sätt och låter en enastående dom övergå hennes enastående synd. Den blicken glömmer hon aldrig. Den brände henne ned och smälte henne ned, så att hela hennes varelse liksom flöt ned i denna bekännelse: »O Gud, så som jag syndat, har ingen syndat på hela vår jord!»

Denna syndakännedom är nödvändig. Ty just i människoväsendets säregenhet har synden sin säregna och starkaste rot. Uppryckes icke den, kan människan icke mottaga det säregna frälsningsliv som är henne av evighet ämnat och utan vilket hon icke kan få sitt eviga härlighetsnamn, som är så säreget, att ingen känner det mer än hon själv (Upp 2:17). .‡

Men nu är den individuella syndakännedomen oupplösligt förenad med universell syndakännedom. Ty individen är en medlem i folkets och mänskligheten organism. Såsom sådan är han medskyldig till folkets och mänskligheten synd. Denna fasansfulla medsynd och medskuld framställde Kristus för judarna. »Sakarias, som I dräpten», sade han (Matt 23:35). Men Sakarias dräptes flera hundra år, innan dessa judar föddes Och dock voro de hans dråpare. Hur var detta möjligt? Jo, de voro andliga barn av hans dråpare (jfr v.31). De hade samma ande och sinne, som *de* hade, vilka dräpte honom. Och hade de varit närvarande vid dråpet, så hade de deltagit däri eller åtminstone icke sökt förhindra det. Och så voro — inför Gud — även de hans dråpare.

Alltså, o människa, om du har samma världs- eller skökosinne, som de judar hade, vilka stodo inför Kristus, då har även du dräpt Sakarias, ja, dräpt alla de mångtusen heliga, som blivit dräpta på jorden allt ifrån Abel och intill denna dag. Allt detta blod dryper av dina händer, så länge du har samma ande, som utgöt det. Och över dig skall komma allt detta blod, lika visst som Sakarias' blod skulle komma över judarna (v. 36). Men icke blott alla blodssynder, utan alla andra synder från världens begynnelse har du begått, om du har den världs- eller skökoande, som begått dem. Så fasansfull är individens medsynd och medskuld till allt ont på jorden. § Detta är den kerubiskt universella syndakännedomen. **

När denna medsynd och medskuld och detta hotande medstraff bliva i Andens skola uppdagade för syndaren — ja, då kostar det att vara människa. Och då upp stiger ett nödrop ur hennes kerub-väsens djupaste djup, ropet på blott ett: att bliva av med den ande, i vilken all synd och skuld på vår jord är magasinerad, ja, ropet på blott ett: *andebyte* eller ropet på nyfödelsens frälsning, i vilken jag får utbyta min förskräckliga synd- och skuldande mot Kristi ande, hans, som är försoningen för all världens synd och vars ande alltså är ***försoningsanden***.

---

‡ Om det säregna mannat, stenen och namnet, se Andens Lag sid. 735–760. Och om individuell frälsning se sid. 1118–1119.

§ Se Andens lag sid. 129–133.

** Den kallade Bengel för »reatus catholicus», som betyder »den allmänna skulden» Se Bibelforskaren för 1887 sid. 31.

Vi ha nu gjort några antydningar om kerubfördärvet, som är synden. Men en tillräcklig syndakännedom vinnes blott genom att i Andens skola få kännedom om kerubernas förfärande motsats, som är de fyra djuren. De äro draken, lejonbjörnleoparden, lammhornsdjuret och paddan. Nu några ord om dem.

Draken.

Han är den gamle ormen, djävulen och Satan (Upp 20:2). Utan personlig kännedom om honom gives ingen frälsning. De första lärjungarna måste känna Sållaren, innan de kunde få pingstanden, som är Sållarens överman.

Människa, du måste i Andens skola lära dig att se draken hos dig själv och hos andra och i hela världen. Och då ser du denna förskräckliga syn: *Hela världen är i den ondes våld* (1 Joh 5:19). Sålunda är varje folk och alltså även vårt folk, i stort sett, i den ondes våld. Utan denna blick för den onde och för hans folkvälde och världsvälde kan ingen leva ett kristligt liv. Ty till detta liv hör, alt kunna taga sig till vara, så att han icke kommer vid oss (1 Joh 5:18). Men huru taga sig till vara för honom, om man icke kan se honom.

Lejonbjörnleoparden.

Han är »det första vilddjuret» (Upp 13:1–2). Han har fått makt över alla folk (v.7). Alltså är hela världen i hans våld; och alltså är han innerst Satan, som ju har hela världen i sitt våld.

Lejonbjörnleoparden är följaktligen denna världens ande ur denna världens gud, eller han är Satans ande, subjektiverad eller omsatt av människoande till djurisk människoande, så att människan är en världs- eller vilddjursmänniska, folket ett världs- eller vilddjursfolk och mänskligheten en världs- eller vilddjursmänsklighet.

Han är sammansatt av lejon, björn och leopard (v.2). Med dessa tre rovdjur betecknas synden eller världsandens smidighet och list, klumpighet och råhet, grymhet och styrka. Och just sådan se vi honom dagligen överallt i vårt land. Och sådan visar han sig nu särskilt i världskriget, där grupper av stormakter eller storvilddjur söka totalt riva ihjäl och utrota varandra. Och dessa stora vilddjur söka på allt sätt att indraga småstaterna eller de små vilddjuren i detta fasansfulla vilddjursväsen, vars like aldrig skådats sedan världens begynnelse.

Lejonbjörnleoparden är rovdjuret eller den världsbehärskande självviskheten, som rövat hela världen med alla dess gåvor och krafter från Gud och begagnar allt för sina självviska eller djuriska syften.

Så har det svenska vilddjuret eller de svenska vilddjursmänniskorna i alla samhällsklasser rivit till sig, i stort sett, alla penningar, all jord och annan egendom och alla naturens gåvor och krafter i vårt land och använder allt för sina djuriska syften såsom för djurstatens och djurkyrkans bestånd, för krig, sprit, teatrar, överflöd, lyx och fåfänglighet o.s.v. Ja, alla Guds otaliga gåvor i vårt land äro i det svenska vilddjurets och djävulens våld. Hela vårt land är, i stort sett, vilddjurets och djävulens egendom.

Och nu förstår du, o människa, att det är absolut nödvändigt, att du i Andens skola lär dig att *så* känna »det första vilddjuret», att du kan se det hos dig själv och hos andra. Utan denna syndakännedom kan du icke

taga dig till vara för vilddjuret och alltså icke leva ett kristligt liv.

Lammhornsdjuret.

Det är »det andra vilddjuret» med två horn, som likna ett lamms (Upp 13:11). Även detta vilddjur har världsvälde, ty »det utövar det första vilddjurets hela makt» (v.12). Alltså är även detta djur innerst Satan, som har hela världen i sitt våld.

Sålunda äro de två vilddjuren i grunden samma djur; de äro samma satansande och världsande, subjektiverad i världsmänniskor. Skillnaden är blott den, att lejonbjörnleoparden framträder i lammhornsdjuret, förklädd till lamm. Här kommer världs- och satansanden under lammhorn, alltså under kristligt sken. — Ett sådant lammhornsdjur är t. ex. det svenska folket, som kallas ett kristet folk, men som av kristendomen har blott namnet, formen och skenet.

Det världsbehärskande Europa är just det världsbehärskande lammhornsvilddjurct, som är ett med den världsbehärskande skökan och trollpackan (Upp 18:23).

Europas kristendom har i stort sett aldrig varit annat än ett sken. Detta sken ligger nu i öppen dag. Dess blodtörstiga och bloddrypande folk äro icke Kristi folk, utan djävulens folk. I hans våld ha de legat i årtusenden, och där ligga de ännu.

Europas folk ha haft kristendom i över tusen år men alltid hårdnackat stått Kristi ande emot och envist behållit vilddjurets ande under kristligt sken — ja, detta i över tusen år!

Så måste då komma någonting, som ryckte slöjan av vilddjuret. Det kom. Och det är de kristna folkens världskrig. Där störtar det kristna vilddjuret fram och gör vilddjurets alla slags syndagärningar, ja, vänder upp och ned på alla Guds bud.

Vad äro nu Europas »kristna, högt bildade och kultiverade folk»? Jo, ett eländigt hednaslödder och hednapack, som gör djävulsgärningar, inför vilka hednavärlden står slagen med fasa och djupaste avsky.

Alla dessa folk ha en gemensam skuld, en och samma skuld till detta hemska världskrig, nämligen den fasansfulla skulden för uteblivet andebyte eller för att de i tusen år ha stått Kristi ande emot. Hade de bytt ut sin vilddjursande mot Kristi ande, då hade detta krig aldrig funnits till.

Dessa hundratals millioner »kristna» — se, hur dessa uslingar jubla och fröjdas över sina blodiga verk, som de kalla »lyckade kupper och härliga bragder»!

Se dessa millioner kristna nidingar, då de lyckats i sina gräsliga förstörelseverk och utgjutit strömmar av blod och gjort hundratusentals barn faderlösa — ja, se, då hålla de gudstjänst och tacka Gud, att han så nådigt styrkt dem och stått dem bi och hjälpt dem att döda så väldiga människomassor.

Ja, dessa kristna galningar och bovar leva nu ett djävulsliv, vars like aldrig funnits på jorden.

Och säkerligen börjar nu själve den onde frukta, att det går för långt, så att han förlorar på affären.

Ja, sannerligen — han kan snart komma att förlora sina härliga statsskökokyrkor och alla andra världskyrkor, både stora och små, ja, förlora dessa förträffliga skenfrälsningsfabriker, i vilka hundratusentals

skenfrälsta biskopar, präster och predikanter gjort honom ovärderliga tjänster genom att i tusen år skenfrälsa folken och därmed lägga det största hindret i vägen för deras verkliga frälsning.

Ja, frågan blir den, om icke den onde förlorar sina kyrkor på världskriget. Ty folk börjar se dessa kyrkors ödesdigra skenfrälsning och folkfördärv, som nu mynnat ut i en så gräslig världskatastrof. Och man börjar fråga, om icke de många millioner som dessa kyrkor årligen kosta folken, kunde användas bättre. ††

Människa, du måste i Andens skola lära att hos dig själv och hos andra se lammhornsvilddjuret, som innerst är den gamle, listige ormen, själve Satan, som låtit döpa sig, gått till nattvarden, suttit i kyrkan och spelat kristen i Europa i över tusen år och fört dess arma, förblindade folk ned i den fasansfulla avgrund, där de nu ligga och vältra sig i blod.

Utan denna skarpa av Gud givna blick för skenkristendomens vilddjur kan du icke taga dig till vara för detsamma och alltså icke leva som en verklig kristen. Så fruktansvärt allvarlig och nödvändig är den kerubiska syndakännedomen, det är, kännedomen om vilddjuren, som äro kerubens eller gudsmänniskans motsats. ‡‡

Paddan.

Hon är sammansatt av 3 paddor. Den ena utgår ur drakens mun, den andra ur det första vilddjurets mun, den tredje ur den falske profetens mun (Upp 16:13). Denne profet är lammhornsdjuret (Upp 13:13–17; jfr 19:20) §§

Paddan är alltså en sammansättning av de tre vilddjurens ande. Hon är den trefalt djuriske människoandens nedsjunkenhet i materien. Paddan är materialismen i både dess grövre och finare former. Hon är motsatsen till Jordans duva.

Till sitt ursprung är alltså paddan drakens ande. I tiden framträder hon under tre organiska utvecklingsskeden. Först är hon lejonbjörnleopardens padd-ande hos vanliga världsmänniskor. Därefter är hon lammhornsdjurets padd-ande hos skenkristna världsmänniskor. Här är hon skökopaddan. Slutligen framkommer hon i den 6:e vredesskålen såsom den antikristiska padd-anden.

Stark är paddan eller materialismen hos en vanlig världsmänniska; sju gånger starkare är hon hos en skenkristen världsmänniska; sjuttio gånger starkare är hon hos en fullmogen gudsförnekare och antikristmänniska. För henne finnas himmel, gudsrike och evighet icke till annorlunda än såsom »dårars griller och drömmar». Jorden, världen och tiden äro allt. Här är Satanspaddan född i människogestalt.

Alltså, världspadda, skökopadda och antikristpadda, det är paddans eller materialismens utvecklingsstadier.

Vi leva i den kristna skökopaddans världsskede. Här har materialismen vunnit en förfärande utveckling. Alla Guds gåvor har den

---

†† Vad statskyrkorna enligt Skriften äro, har författaren sökt visa i boken Guds tempel och hedningarnas förgård.

‡‡ Om vilddjuret i dess båda gestalter handlar det 2:a och det 10:e kap. i Andens lag.

§§ Se Andens lag sid. 1048 f.

skenkristna padd-anden slagit under sig. Nu har straffet kommit. Det kristna mamonsguldet, dessa hundratals milliarder, som varit och äro det kristna Europas gud — se, nu slukas de av världskrigets avgrundsgap. O, du fruktansvärda, heliga hämnd, då din stund är kommen!

I över tusen år har skökopaddan stått på de flesta predikstolar i Europa. Hon har predikats in hos de kristna folken. Vi födas med paddan i vårt blod. Det känna vi ock. Vi ha länge svårt för att gripas av verklig himmelslust och evighetsallvar. Paddbundenheten vid jorden och världen, tingen och tiden, vill länge sitta i och hålla oss i ett slött, dött och vidrigt nedanefter.

Människa, du måste i Andens skola lära dig att se paddan hos dig själv och hos andra. Och du måste ovillkorligen byta bort henne mot duvan. Och det sker blott i en verklig födelse från ovan. ***

Vi ha nu betraktat de 4 djuren i egenskap av världsfördärvande och världsbehärskande andemakter. Dessa makter äro det onda. Ja, de 4 djuren äro synden, skulden, döden och straffet till deras andeväsen och ande-makt. Allt ont är innerst ande och allt gott är innerst ande. †††

Skriftens syndakännedom är kännedom om de 4 djuren; och den vinnes blott i Andens skola; ty blott Anden från ovan kan rätt visa oss andemakterna från nedan.

Och han visar, att synden är icke blott det och det i mitt liv, utan *hela* mitt liv såsom genombesmittat och behärskat av djurmakterna i grövre, finare eller finaste form. Och han visar, att jag genom detta mitt liv står inne i synden såsom ett världshelt, en världsorganism, ett världsrike. Och så länge jag tillhör detta rike, så är jag medskyldig till allt ont på jorden. Och över mig skall komma allt detta onda. In i evigheterna tager medstraffet ut den heliga hämnden över mig. Så fruktansvärd är synden. Och när Anden fått visa mig detta, då blir jag en »syndare», för vilken livet är olevligt och Guds dom outhärdlig; då har Anden gjort min syndakännedom bergfast, och då är jag mogen för en bergfast frälsning i det bergfasta ordet: Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare.

En sådan syndare nöjer sig icke med vad slags frälsning som helst och allra minst med de yttersta dagarnas skenfrälsning på kyrkofabrikerna, utan han nöjer sig blott med andebytets eller nyfödelsens frälsning i Kristi ande. *Ty blott ande från ovan kan frälsa från andemakterna från nedan. Och någon annan frälsning står icke till att uppleta i Skriften.* ‡‡‡

I vår text framställer Paulus sig själv såsom en syndare av ett särskilt slag, nämligen av det slaget, på vilka Kristus måste »bevisa all sin långmodighet», märk: *all* eller *hela* sin långmodighet.

Vad var då Paulus för en syndare? Jo, han var en skenfrälst syndare. Han stod inne i den judiska sken-frälsningsfabriken, som till den grad skenfrälst judafolket, att då Kristus kom för att frälsa det, så togo de livet av honom.

*** Om paddan se 10:e kap. i Andens Lag och särskilt sid. 1024–1061.

††† Se Andens Lag sid. 109–129.

‡‡‡ Till denna frälsning återkomma vi under frälsningsordet n:r 2.

Paulus hade fått sin frälsning av fariséer och skriftlärda. Och hurudan var den? Jo, Kristus beskriver den så: »I gören bägaren och fatet rena utanpå . . . Du blinde farisé, gör först rent det inre av bägaren och fatet, att ock det yttre av dem må varda rent» (Matt 23:25–26). Det är just skenfrälsningen, utanpåfrälsningen.

Paulus var till sitt inre det rama vilddjuret, men i skenandlighetens förklädnad. Han rasade mot Kristus och de kristna, men — i Guds namn och för att göra Gud en tjänst därmed.

Han var alltså en äkta skenfrälst syndare, ett gammaltestamentligt lammhornsdjur. Och sådana paddor med »lammhorn» är det ingen småsak att rädda. Lättare frälsar Kristus 100 vanliga världspaddor, än han frälsar en enda lammpadda. Ingen är hårdare och blindare än en förhärdad läsare-farisé, han må stå i statskyrka eller frikyrka. Ingen sover djupare än den, som druckit sken-evangeliets dvaladryck.

Men att det även för sådana kan finnas frälsning, därpå är Paulus ett exempel. Och han frälstes såsom »den främste» i raden av dem och blev därmed ett nåderikt exempel för sådana gränslöst förvillade och olyckliga.

Men de taga *hela* Kristi långmodighet i anspråk; de konsumera *hela* hans tålamod och gå ända till gränsen av hans barmhärtighet, ty deras synd gränsar intill synden mot den helige Ande; och det fattas blott ett tuppfjät för att stiga in i det evigt ofrälsbara.

När du står inför en sådan läsare-farisé, då känner du, att du står inför en hemsk ande med fruktansvärt giftiga klor, som riva djupa och svidande sår. Det fingo sannerligen de kristna erfara, som av det vilddjuret Saulus förföljdes, pinades och till och med tvingades till hädelse.

II.

Det fasta frälsningsordet n:r 2.

Det första ordet säger oss, vilka de äro som frälsas, nämligen »syndare»; det andra säger oss, *huru* de frälsas. Detta ord innehåller 4 bergfasta saker: frälsningens grund, medel, grader och gärningar.

1.

Frälsningens grund.

»Gud frälste oss icke på grund av rättfärdighetsgärningar, som vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet». — Här ha vi grunden, den bergfasta. Den är icke rättfärdighetsgärningar utan Guds barmhärtighet.

Paulus säger sig ha gjort rättfärdighetsgärningar (i grt: §§§ gärningar i rättfärdighet). Alltså hade Paulus en rättfärdighet *före* sin frälsning; den var lagrättfärdigheten och den var ostrafflig. Ty så säger han: »Efter den rättfärdighet som är i lagen, var jag ostrafflig» (Fil 3:6).

Denna rättfärdighet »i lagen» var en rättfärdighet blott i naturens kraft och efter lagens yttre krav. Den var i och för sig icke något ont, och de gärningar som han gjorde i den, voro icke onda. Ty att enligt lagens krav leva rättfärdigt är inför både Gud och människor mycket

§§§ Med grt mena vi grundtexten.

bättre än att leva i laster och brott. Det förra är ett gott, som av Gud belönas; det senare är ett ont, som av Gud straffas.

Men nu gjorde Paulus ett farligt misstag. Han hade nog och över nog i denna yttre lagrättfärdighet; han behövde ingen bättre inför Gud, den var alltså för honom en *frälsande* rättfärdighet; hans ostraffliga rättfärdighetsgärningar voro hans frälsningsgrund.

Alltså blev Pauli i och för sig goda lagrättfärdighet ett fruktansvärt frälsningshinder, därför att han gjorde den till vad den icke var: en frälsande rättfärdighet.

Huru såg då Paulus ut invärtes, innan Gud frälste honom? Det säger han strax före vår text (v.3). Så här vederstygglig såg han ut: »Även vi voro förut oförståndiga, ohörsamma och vilsefarande, vi voro trälar under allehanda begärelser och lustar, vi levde i ondska och avund, vi voro avskyvärda, och vi hatade varandra».

Ja, sådan var Paulus invärtes. Han gick med 7 slags ont (d.ä. allt slags ont) i sitt hjärta. Detta hjärta var Saulus-Satan, Saulus-vilddjuret, Saulus-paddan, Saulus-graven »med de dödas ben och all orenlighet».

Huru såg han då ut till det yttre? Jo, han var »prydlig», »vitmenad» (Matt 23:27–28). Han var klädd i ostrafflig lagrättfärdighet såsom frälsningsgrund.

Sådan var Paulus till sitt inre och yttre Han var lammhornsdjur och farisé-padda.

Och när han fick se sin avskyvärda hjärteorenlighet och huru ormalistigt den var dold för honom själv under falsk frälsningsrättfärdighet, då höjde han detta genomskärande varningsrop, som ljuder i all hans förkunnelse: Frälsningens grund är icke rättfärdighetsgärningar, utan Guds barmhärtighet!

Ja, frälsningens djupaste grund är Guds barmhärtighet. Blott på denna grund kommer frälsningen till stånd och blott på denna grund *äger* den bestånd.

Detta höra vi ock av den frälsta skaran inför tronen. Den ropar med hög röst: »Frälsningen tillhör vår Gud, som sitter på tronen, och Lammet» (Upp 7:10). Se där slutsumman av vad dessa oräkneliga lärt i livet och i döden, de hade lärt sig av med att frälsa sig själva, Gud och Lammet hade frälst dem.

Alltså, o människa, vill du stå inför tronen en gång, så håll grunden ren från frälsande gärningar. Blott *utan* sådana frälstes du, blott *utan* sådana står frälsningen fast.

Även om du nådde helgelsens högsta höjd och i Kristi ande gjorde apostoliska gärningar — håll grunden ren även från dem. ty icke ens en apostel kan göra en frälsande gärning.

Även om du i Kristi kärlek bespisade alla hungriga och klädde alla nakna på vår jord — människa, håll grunden ren även från dessa gärningar, ty frälsningsförtjänst äga de icke.

Finkänsligt är ögat, men finkänsligare är frälsningens grund. Ty det är ju grunden, som bär upp allt; blir den falsk, då ramlar allt; därav finkänsligheten.

Och för den människa som i kerubisk syndakännedom blivit »syndare», håller i liv och död, i tid och evighet, ingen annan grund än »Guds barmhärtighet och nåd».

2.
Frälsningens medel.

»Gud frälste oss genom ett bad till ny födelse och förnyelse i helig ande, vilken han rikligen utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår frälsare».

Här ha vi medlet, varigenom Gud frälsar, medlet är nyfödelsen, som här liknas vid ett bad i helig ande. Den bilden passar. Paulus behövde badas ren från 7 slags smuts i hjärtat. Och det badet behöva alla. Ty »alla, både judar och greker (hedningar) äro under synd» (Rom 3:9).

Födelse är livets övergång från ett lägre till ett högre liv. Det förra är fostrets, det senare är barnets liv. Ingen får liv i födelsen, som ej har liv före födelsen. Så på det lekamliga, så på det andliga området.

Det är det lilla i hjärtesmutsen lidande livet, som begär badet i helig ande; eller, det är det ofödda, mot synden fåfängt kämpande fosterlivet, som begär frälsning genom nyfödelse.

Födelse är alltså livets utgång från ett område, där det icke längre kan leva, och ingång på ett område, där det kan leva. Nyfödelse är följaktligen både »utfödelse och infödelse». ****

Nyfödelse är en utfödelse ur smutshjärtat och en *infödelse* i ett nytt och rent hjärta, som är nyskapelsen i Kristus.

Nyfödelse är en utfödelse ur det individuella syndsjälvet och en *infödelse* i det individuella nyskapelsesjälvet i Kristus.

Nyfödelse är en *utfödelse* från bokstavens lag, som dödar, och en *infödelse* i Andens lag, som frälsar (Rom 8:2); en *utfödelse* ur det gamla väsendet efter bokstaven och en *infödelse* i det nya väsendet efter Anden (Rom 7:6).

Nyfödelse är en *utfödelse* ur världsriket och en *infödelse* i Kristusriket.

Korteligen: nyfödelse är en *utfödelse* ur de 4 världsbehärskande andemakterna, draken, lejonbjörnleoparden, lammhornsdjuret och paddan och därmed en *utfödelse* ur den universella medsynden, medskulden och medstraffet och en *infödelse* i Kristus-Lejonet, Kristus-Lammet och Kristus-Duvan.

Ett så mångsidigt, ja, allsidigt och genomgripande gudsverk är födelsens frälsning. Människa, märk detta! En fullständig nyfödelse är en raritet bland nutidens troende.

Paulus kallar frälsningsmedlet icke blott nyfödelse utan även förnyelse, såsom vi se. Detta därför att nyfödelsen icke frambringar ett nytt människoväsen, utan endast en ny beskaffenhet hos det gamla väsendet Nyfödelse är en förnyelse av det väsentliga och oförlorbara gudsbelätet.

För många är nyfödelsen endast en känsloakt; också räcker deras födelse-liv blott så långt och så länge den ljuvliga känslan räcker. Detta är fabriksfödelsen, skenfödelsen.

Nej, nyfödelsen innefattar *mycket* mer. Den nyföder eller förnyar icke blott känslan utan även viljan, begäret, förnuftet, förståndet, den

---

**** Dessa ord låna vi från den genomfromme och gedigne bibelteologen professor Beck i Tubingen.

andliga smaken, synen, hörseln och lukten, fantasien, tanke- och kunskapssinnet, sinnet för naturen och för skapelsen och för hela Guds värld, ja, den förnyar hela människoväsendet med alla dess oändligt dyrbara krafter och gåvor. Människa, märk detta och akta dig för fabriksfödelsen.

Den lekamliga födelsen är en tvångsakt, som bryter fram på viss tid, antingen människan vill eller icke. Icke så den andliga födelsen. Den är en frihetsakt, där allt beror på, om människan *vill* låta föda sig eller icke. Hon kan påskynda eller fördröja den, ja, hon kan såsom Judas omöjliggöra den. Det gäller nämligen en utfödelse eller uttagning ur världsriket, såsom vi sett. Och här händer det ofta, att då Gud genom sin ande och sina domar lyckats lösgöra henne från världen och dess ting, så kniper hon strax tag på nytt i någon Isak, som hon icke på allvar vill offra. Och så måste han återigen lösgöra henne; men snart kniper hon tag på nytt. Och så kan Gud få hålla på en lång tid, ja, ofta i åratal, till och med i årtionden, innan han får människan *helt, helt* utfödd ur de 4 andemakterna och infödd i Kristi seger-ande. Ja, han kan bli tvingad att lämna henne för alltid åt de makter som ha henne i sitt våld och som hon icke vill släppa. En så fruktansvärt allvarlig sak är nyfödelsen Människa, märk detta!

Nyfödelsen inföder människan i Kristi seger-ande, övervinnare-ande. »Ty allt som är fött av Gud det övervinner världen» (1 Joh 5:4). Och världen är de 4 världsbehärskande andemakterna. Alltså, när är jag född? När jag övervinner Satan, som haft mig i sitt våld genom den sjufaldiga hjärtesmutsen. När är jag född? När jag övervinner de två vilddjuren, som äro världsanden. När är jag född? När jag övervinner dessa makters 100-kilospadda, som tryckte mig till jorden och oemotståndligen höll mig vid jorden. Ja, ett så djupt ingripande gudsverk är nyfödelsen eller rättfärdiggörelsen. ††††

De första lärjungarnas *hel*-utfödelse ur de 4 makterna och *hel*-infödelse i Kristus såsom Lejonet, Lammet och Duvan, skedde på pingstdagen. Deras föregående liv under hela den tid de vandrade med Kristus, var blott det ofödda fosterlivet, som så ofta dukade under i striden. Under skräckveckan i Jerusalem lågo de i de avgörande födslokvalen. Det säger Kristus i dessa ord: »När en kvinna föder barn, har hon bedrövelse ... så haven ock I nu bedrövelse» (Joh 16:21–22).

Människa, om du nu finner, att ditt liv är blott för-pingstligt, så må du icke förtvivla för det. Fosterlivet är en oändligt dyrbar livsbegynnelse. Men blir det icke utfött ur syndens och infött i nådens segervälde, så dör det. Och du skall få förnimma, huru det allt mer och mer dör bort. ‡‡‡‡

3.
Frälsningens grader.

Det gives två slags frälsningsfödelse, den andliga och den andelekamliga. Den förra — som är nyfödelsen — insätter människan

---

†††† Om frälsningen genom nyfödelse eller rättfärdiggörelse se Andens Lag sid. 428–443 och 643–670.

‡‡‡‡ Om den för-pingstliga lärjungaskolan se det 7:de kap. i Andens Lag

i frälsningens första eller lägre grad. Den senare — som är uppståndelsefödelsen — insätter henne i frälsningens andra eller högre grad.

Det gives alltså två slags frälsning, den lägre och den högre. Vår text handlar huvudsakligen om den förra men antyder dock den senare, nämligen i dessa ord: »efter hoppet bliva arvingar till evigt liv».

Detta är alltså ett högre liv, som den pånyttfödde icke har men skall få. Visserligen har han redan nu evigt liv, ty »den som tror, har evigt liv» (Joh 6:47), men det är ett liv i lidande och i en dödlig kropp. Den högre frälsningen däremot giver evigt liv *i härlighet* (Rom 8:16–17), då den pånyttfödde födes till ett »uppståndelsens barn» (Luk 20:36) och får det högre barnaskapet, »vår kropps förlossning» (Rom 8:23).

Skriften skiljer skarpt mellan de två frälsningarna. Så t.ex. Petrus i sitt första brevs första kapitel. Där prisar han Gud för nyfödelsens frälsning (v. 3), men strax visar han på »frälsningen i den yttersta tiden» (v. 5), då de »förskingrade främlingarna» (v. 1) »skola vinna sin tros mål, sina själars frälsning» (v. 9).

Alltså, dessa pånyttfödda hade visserligen frälsta själar, men de skulle vinna en högre själarnas frälsning, i vilken de skulle få »en outsäglig och härlig glädje», alltså en glädje, som ingen tunga kan uttala (v. 8).

Vid tanken på denna höga frälsning känner sig Paulus såsom icke annorlunda frälst än »i hoppet» (Rom 8:24). Och i vår text låter han det eviga livets arv vara någonting »efter hoppet» eller något, som man nu blott hoppas.

Den lägre frälsningen giver segerkraft över synden såsom vi sett; men den giver icke syndfrihet. Den pånyttfödde »har synd» (1 Joh 1:8).

Denna kvarvarande synd antyder Johannes därmed, att han låter vandringen i ljuset och rening från synd följas åt livet igenom (1 Joh 1:7). Ty märk, han säger icke, att blodet har renat, utan att det »renar». Vore den pånyttfödde syndfri, då behövdes icke denna rening från synd; men nu fortgår reningen alltjämt, därför att han alltjämt »har synd».

Alltså, daglig vandring i ljuset, så att man övervinner mörkret — dock daglig rening från synd. Daglig vandring i Anden, så att man övervinner de 4 andemakterna — dock daglig rening från synd. Daglig vandring i rättfärdighet, så att man övervinner orättfärdigheten — dock daglig rening från synd. Daglig vandring i kärlek, så att man övervinner självviskheten — dock daglig rening från synd o.s.v. §§§§

Och därför att nyfödelsen icke giver syndfrihet, så kan den icke frälsa kroppen från döden, utan just för den synds skull, som den pånyttfödde »har», är hans »kropp död» d.ä. hemfallen åt döden (Rom 8:10). Den är också ofta hemfallen åt svaghet, krämpor och sjukdom. Så t.ex. måste Paulus predika evangelium i Galatien under »köttets svaghet» d.ä. under sjukdom (Gal 4:14); och fastän han hade helbrägdagörelsens gåva (Apg 14:8 f.), kunde han dock icke bota Trofimus (2 Tim 4:20); och allt vad han kunde göra åt Timotei magplågor var att ordinera »liten vin» (1 Tim 5:23).

Härav se vi, att sjukdomsvägen kan vara just den högre vägen, på

§§§§ Om Kristi död och blod se Andens Lag 4:e kap. samt 6:e kap. sid. 324–428.

vilken Gud stundom för de pånyttfödda, då däremot »helbrägdagörelsen» vore för dem den lägre vägen. Och tvärtom kan »helbrägdagörelsen» stundom vara just den högre vägen, då däremot sjukdom vore den lägre vägen.

Gå ut i en granskog, betrakta ett av dess höga och majestätiska träd! Tag så ett granfrö i din hand och jämför det med denna väldiga gran, som framgått ur ett sådant frö, som är så litet och obetydligt, att det knappt synes. Och dock är detta obetydliga frö så oändligt viktigt, att utan ett sådant uppstår aldrig en gran på vår jord.

På samma sätt förhåller det sig med nyfödelsens frälsning. Den är liten och oansenlig mot den frälsning som stundar, och dock är den det oändligt viktiga fröet till densamma. Ty det är blott den lägre frälsningens människa, som födes till den högre frälsningens människa. Blott den pånyttfödde kan födas till himmelsk och evig härlighet.

Den pånyttfödde är alltså frömänniskan till härlighetsmänniskan, om hon nämligen intill änden har det namn som hon fick i nyfödelsen. Och vad var det för ett namn? Där står ju: »det som är fött av Gud, det övervinner». Vad är då namnet? Jo, detta: ***Övervinnare***

Ja, se här den viktigaste sak, som finns på vår jord. Vad heter den, som får det härliga Efesuslöftet? Han heter ***Övervinnare*** (Upp 2:7). Vad heter den, som får det härliga Smyrnalöftet? Han heter ***Övervinnare*** (v. 11).‘ Vad heter den, som får det härliga Pergamuslöftet? Han heter ***Övervinnare*** *(v.* 17). Vad heter den, som får det härliga Tyatiralöftet, det härliga Sardeslöftet, det härliga Filadelfialöftet, det härliga Laodicealöftet? Han heter ***Övervinnare*** (v. 26–29, 3:5, 12, 21).

Och vad heter den, som får ärva ny himmel, ny jord och ett nytt Jerusalem? Han heter ***Övervinnare*** (21:1–2, 7). Men vad få då alla de, som icke äro övervinnare? De få sin del i den sjö som brinner med eld och svavel (v. 8). *****

Ja, ett så fruktansvärt allvarligt namn har ett nyfödelsens barn på sin panna. Ty det har Lammets namn (Upp 14:1). Och Lammet heter ***Övervinnaren*** (5:5). Blott i ***Övervinnaren*** övervinna vi. »Förbliven i mig, mig förutan kunnen I intet göra» (Joh 15:5). Människa, övervinnare måste du bliva, ty annars är du förlorad — så viktig är den lägre frälsningen. Men övervinnare kan du bliva blott i Kristus — en millimeter, så att säga, utanför honom och du är övervunnen.

4.
Frälsningens gärningar.

»Detta är ett fast ord. Och därom vill jag, att du giver en kraftig försäkran, på det att de, som tro på Gud, må beflita sig om att öva goda gärningar».

Alltså lägger Paulus en särskild vikt på frälsningsordet n:r 2. Därför

---

***** Om övervinnandet och dess löften handlar 9:e kap. i Andens Lag, och om icke-övervinnares frälsning genom eld med förlust av hus och lön se samma kap. sid. 910–916.

vill han, att Titus giver om detsamma en kraftig försäkran (enl. grt: genomförsäkrar). I hans förkunnelse skulle det fasta ordet om frälsningens grund, medel och grader stå genomsäkert och bergfast, så att hans åhörare blevo genomsäkra och bergfasta i frälsningen av nåd *utan* gärningar.

Men vid frälsning *utan* gärningar får det icke stanna, utan det skall vara frälsning *utan* gärningar och *till* gärningar. De två sidorna bilda tillsammans en *hel* frälsning. Väldig vikt lägger Paulus på den förra sidan, såsom vi sett; men lika väldig vikt lägger han på den senare. Det se vi t.ex. av dessa ord: »Guds verk äro vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar» (Ef 2:10). Alltså, en frälsning, som icke har med sig goda gärningar, är icke en skapelse av Gud. Också hugges ju det trädet bort, som icke bär god frukt (Matt 3:10).

Vid en frälsning *utan* gärningar får det icke stanna, sade vi. Men där stanna många. Hela deras frälsningslära är denna och ideligen denna: »av nåd *utan* gärningar, *utan* gärningar, *utan* gärningar» . . . Och så kommer frälsningen av nåd *till, till* gärningar icke till sin bibliska rätt.

Om den förra sidan skulle Titus göra en kraftig försäkran, såsom vi sett. Men därmed fick han icke stanna, utan Paulus ålade honom att förkunna goda gärningar såsom ett ämbete från Gud. Ty — märk! — det ord i grt, som är översatt med ordet »öva» betyder »förestå», alltså: »förestå goda gärningar». Ja, så står där, såsom också fromma och lärda bibelforskare påvisa.

Sålunda, frälsningen av nåd *utan* gärningar insätter människan till föreståndare för goda gärningar. Detta föreståndareskap, som just är övervinnareskapet, utan vilket allt är förlorat, är den andra sidan i den bergfasta frälsningen av nåd. Saknas en av de två sidorna, då är frälsningen förlorad.

Alltså äro goda gärningar ett ämbete, som Gud anförtrott åt den pånyttfödde. Och följaktligen menas med goda gärningar alla de gärningar som ingå i hans kallelse och uppgift på jorden eller alla de gärningar som krävas för att rätt handhava det eller de pund som äro honom givna av Gud.

Denna betydelse av goda gärningar finna vi ock i detta ord, som vi nyss påvisat: »Guds verk äro vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, vilka Gud har förut berett, för att vi skola vandra i dem» (Ef 2:10). Alltså äro den pånyttföddes goda gärningar beredda av Gud före hans nyfödelse. Och denna beredelse måste givetvis omfatta *alla, alla* hans gärningar, ty Gud kan icke ha berett åt honom blott några såsom goda och lämnat alla de andra därhän. Nej, den pånyttfödde är ett Guds verk i Kristus till *goda* gärningar och till inga andra. Och alla dessa gärningar tillsammans bilda det ämbete som Gud anförtrott åt honom att vara föreståndare för. Och detta höga och evighetsdigra ämbete kan vara den allra lägsta och ringaste uppgift på jorden.

Märk ock följande ord, som i ordagrann översättning lyder så: »Allt vad I än gören i ord eller i gärning, gören alla ting i Herren Jesu namn» (Kol 3:17). Alltså skola alla företag i ord eller gärning göras i Jesu namn; och alla de gärningar, som höra till dessa företag skola göras i Jesu namn. Och huru många gärningar blir allt detta tillsammans? Jo, precis *alla* den pånyttföddes gärningar på jorden. Och alla skola göras

i Jesu namn eller i Jesu ande. Och alla sådana gärningar äro goda gärningar, ty inga andra kunna göras i Jesu namn. Och alla dessa gärningar äro just det gärningsämbete som Paulus ålägger Titus att förkunna. Det är alltså ett misstag, då man anser, att goda gärningar äro blott gärningar för fattiga och sjuka och för missionen och dylikt, men att alla andra gärningar äro endast ett nödvändigt och tråkigt släp för kläder och föda. Nej, allt skall göras i Jesu namn och allt, som göres i det namnet, är ljuvligt och gott och icke något tråkigt släp.

Alltså, o människa, besinna din höga och heliga kallelse! Du är av Gud född föreståndare för hela ditt livs otaliga gärningar. Alla, även de ringaste, äro beredda åt dig av Gud. Och själv har du blivit beredd för dem alla av Gud. Denna beredelse ligger i din nyfödelse, ty du föddes god av den Gode. Nyfödelse är godfödelse, och såsom godfödd av Gud är du en god och duglig föreståndare för ditt livs alla gärningar.

Det goda i din gärning är din godfödde ande, i vilken Jesus bor. Vem gör då gärningen? Jo, du och Jesus tillsammans göra den. Människa, bäva för varje din gärnings höghet och helgd! Jesus är med om allt vad du gör eller låter.

Varje din gärning är en Jesusgärning, som sätter en Jesusprägel på hela din varelse.

Varje din Jesusgärning för dig närmare Jesus och lyfter dig högre upp över jorden, världen och tiden.

Styr plogen i Jesu ande, och för varje fåra har du mer av hans ande än förut. Det känner du ock. Denna dig beredda gärning av Gud var mat till evigt liv.

Sopa golvet i Jesu namn och ande, och när du slutat, så är du mera Jesussäll än förut.

För saxen, nålen och sylen i godfödd ande, och du blir för varje dag godare än förut.

Sköt barnen, laga maten, diska kärlen i helig ande, och du blir ett helgon, som en gång skall regera med Kristus i 1.000 år och i alla evigheter.

Gör allt, vad du gör, i den ande som rikligen göts över dig i förnyelsebadet, och varje timma av din dyrbara ämbetsdag är en förnyelsetimme till evigt liv.

Ja, gör allt vad du gör, i Jesu ande, så att alla 4 andemakterna äro utestängda ur din ande; då är din gärning en övervinnaregärning, som övervunnit de 4 djuren, och då har du räddat namnet på din panna och därmed räddat alla de oändliga härlighetslöften som lovats åt övervinnaren.

Föreståndareskapet för goda gärningar är övervinnareskapet över de 4 djuren, utan vilket allt är förlorat, men med vilket allt är vunnet.

III

Det fasta frälsningsordet n:r 3.

»Öva dig själv till gudaktighet. Ty den lekamliga övningen gagnar till litet, men gudaktigheten gagnar till allt; den har med sig löfte om liv, både det som nu är och det som skall komma. Detta är ett fast ord

och i allo värt att mottagas» (1 Tim 4:7–9).

Detta ord handlar om gudaktighetens övning och löfte. Vi taga då tre synpunkter: gudaktigheten, dess övning och dess löfte.

1.
Gudaktigheten.

Vad är gudaktighet? Jo, att akta Gud. Och när aktar jag Gud? När jag håller hans första bud. Och när håller jag det? När jag gör Gud till min Gud och ingen och intet mer (Jes 45:22), eller när jag så gör Gud till min Gud, att jag offrar min »Isak».

Detta är förstabudsgärningen. Den krävde Gud av Abraham, och den kräver han av var och en, som vill bliva och vara ett Abrahams barn. Det räcker icke med att hava Gud till sin Gud; men att hava Gud *allena* till sin Gud, det räcker, och det är »aktning för Gud» eller gudaktighet.

Förstabudsgärningen är alla goda gärningars livsväsen. Utan den göres ingen god gärning, men med den göras alla goda gärningar ledigt och lätt. Ty gör jag Gud allena till min Gud, då är Gud med om att göra varje min gärning. Den gudfödde förstabudsgöraren är gärningsföreståndaren.

På förstabudsgärningen, som är den oavlåtliga hjärtegärningen, hänger det. Med den står eller faller min frälsning.

Alltså — vad är gudaktigheten? Jo, förstabudsgärningen. Blott genom den aktas Gud rätt. Så länge du har någon avgud, har du ingen aktning för Gud.

Gudaktigheten består alltså i att göra Gud till sin Gud av ***allt,*** icke halvt hjärta, eller i att älska Gud av ***allt,*** icke halvt hjärta. Alltså hänger min gudaktighet (och därmed också min frälsning) på detta förstabuds-***allt***. Så länge mitt hjärte-***allt,*** är helt, så länge är jag barnet; då mitt hjärte-***allt*** går sönder, då går jag själv sönder, nyfödelsen rives upp, nyskapelsen upplöses. Det känner jag ock; det börjar gå sönder och svida därinne, då avguden utträngер Gud.

Gudaktigheten är alltså förstabudslivet. Men nu säger Paulus, att gudaktigheten är ***»han»***. Ty så står det i kapitlet näst före vår text: »Erkänt stor är gudaktighetens hemlighet: ***Han,*** som har blivit uppenbarad i köttet» . . .

Sålunda: Kristus är gudaktigheten i personlig gestalt. Och alltså är han förstabudslivet. Ja, det säger han ock: »Jag är livet». Och nu är det första budet Guds sanning.
Och Kristus säger: »Jag är sanningen». Alltså är han det första budet i personlig gestalt.

Ja, Kristus är gudaktigheten eller förstabudslivet i hela sin varelse ut i fingrar och tår. Han är förstabudsmänniskan, i vilken vi bliva förstabudsmänniskor, gudaktighetsmänniskan, i vilken vi bliva gudaktighetsmänniskor. Han är stammen, vi grenarna.

Och då nu Kristus är det första budet (och därmed alla Guds bud) »i köttet» eller i människogestalt, vad är då Kristi ande? Naturligtvis förstabudsanden, i vilken det första budet (och därmed alla Guds bud) är ande och liv.

Vad är det då, som utgjutes över människan i nyfödelsen? Naturligtvis Kristi förstabudsande, i vilken det första budet (och därmed alla Guds bud) är ande och liv.

Vad får då en människa i nyfödelsen? Naturligtvis det första budet och därmed alla Guds bud. utgjutna såsom ande och liv i hjärtat.

Vad är då andeutgjutningen över människan i nyfödelsen? Den är budutgjutningen över och in i henne.

Och denna budutgjutning är just detsamma som Guds buds eller Guds lagars läggning i hjärtat och skrivning i sinnena (Hebr 10:16–17).

Denna lagläggning och lagskrivning i förening med Guds icke-ihågkommande av synden *är* det nya förbundet. Ja, just så står där.

Men när skola människorna låta Guds lagar eller bud komma till denna sin förbundsmässiga rätt vid frälsningen?

Huru länge skola så många även av de troende lägga den personliga frälsningen utanför budutgjutningen i hjärtat eller utanför den förbundsenliga budläggningen i hjärtat, där frälsningen i tid och evighet aldrig ligger?

När skolen I inse, att i Kristi ande möta eder alla Guds bud såsom ande och liv?

Sålunda är förstabudslivet, som är gudaktigheten, icke ett sinaitiskt lagliv och ett svettdrypande stretliv, utan ett evangeliiliv i Kristus. I honom är gudaktigheten eller det första budet ett evangelium, som giver vad det kräver, ja, ett evangelium, som ljuvligt och lätt bär upp över jorden, världen, tingen och tiden och över allt vad Isak och avgudar heter.

Denna stora och evighetsdigra sanning fick Johannes höra av en ängel, som svävade fram över himmelens mitt. Han förkunnade just det första budet såsom »ett evigt evangelium» i ungefär dessa ord: Frukten Gud, given honom ära, tillbedjen skaparen (Upp 14:6–7). †††††

Genom detta evangeliibud eller genom detta gudaktighetsbud, utgjutet i hjärtat eller lagt i hjärtat, kan människan *»akta Gud».*

2.
Gudaktighetens övning.

Vi ha nu sett, vad gudaktigheten är, nämligen förstabudslivet med Kristus i Gud. Vad är då övningen till gudaktighet? Naturligtvis övning till förstabudsliv.

»Öva dig själv till gudaktighet», sade Paulus. Men det sade han till Timoteus, alltså till en pånyttfödd människa, som fått det första budet såsom »ett evigt evangelium», utgjutet eller lagt i hjärtat, och alltså till en människa, som redan ägde gudaktigheten. Sålunda menar Paulus, att varje pånyttfödd människa skall genom den gudaktighet som hon redan äger, öva sig till en allt djupare och renare gudaktighet eller till en mogen övervinnaregudaktighet, varpå allt hänger.

Huru tillgår nu denna övning? Jo, se här ett par antydningar. När du vaknar om morgonen, så ring strax på till centralen i den 3:e himmelen och begär förnyelsens morgonbad i helig ande. Då kommer utgjutningen av Kristi ande just i det mått som du behöver för den dagen. Och den anden är förstabudsanden, i vilken det första budet och därmed alla Guds bud äro »ett evigt evangelium», som giver vad det kräver. I och med den anden står du förnyad och rustad för den dagen. I honom kan du göra din oavlåtliga, sekundliga förstabuds- gärning av

---

††††† Se Andens Lag, sid. 1066 f.

allt hjärta. Men förbliv nu i den anden, förbliv i Jesus, i annat fall glider du ned i lagsläpet, där du släpar ihjäl dig.

Övningen till gudaktighet är alltså först och främst en övning i att taga morgonbadet. Ja, därtill kräves övning. Ty det kan hända, att morgonpaddan kryper på dig och det redan i sängen, och hon har fasligt bråttom att krypa i dig, innan dopduvan kommer. Och mot denna tröghetens och dåsighetens 100-kilospadda måste du uppbjuda hela den övervinnarekraft, som du fått i din nyfödelse. Sker icke detta, då blir din dag en paddedag, och följande dag blir det än mer, och snart är du paddan med lammhorn.

Men varför rådde paddan på dig, så att du icke fick något bad? Jo, du ringde på med *halvt,* icke *allt* hjärta. Och likavisst som du icke fick ditt nyfödelsebad till frälsning, förrrän du sökte den av ***allt*** hjärta, likavisst får du icke ditt morgonbad, utan att du söker det av allt hjärta. Felet är det, att du slarvat sönder ditt hjärte-***allt*** och i detta söndriga, på avguden delade hjärta har paddan börjat krypa in. Dock, så länge du lider av paddan, så står dig hjälp till buds. Men det finns i vårt land mångtusen troende, som paddan tagit livet av, och som äro så säkra på att de leva, att de kunde gå i döden därpå. Detta är ett förskräckligt tidens tecken, de yttersta dagarnes gudaktighetssken.

Alltså, du frälsta människa, börja icke din dag utan förnyelsens morgonbad i helig ande. Och sök icke i detta bad blott en ljuvlig känsla — sådant är omognad — utan sök ***budet,*** det eviga evangeliets livsbud, kraftbudet i honom, som är budet, duvobudet, som på starka vingar lyfter dig upp över jorden, världen tingen och tiden, och ställer dig på gudaktighetens morgonhöjd, som blir dagens segerhöjd i Herren.

Men när du så rustad börjar din dag, så glöm aldrig ett ögonblick, att du möter under dagen blott en fiende, förstabudsfienden, som vill bringa dig ur förstabudsfästet i Herren. Ty så länge du är i det eller står inne i Kristi förstabudsande, så är du lika oövervinnelig som Kristus själv.

Många och mångslags frestelser möta dig och alla äro innerst förstabudsfrestelser. Därför hör du vid varje frestelse denna viskning av Anden: *»**Hav aktning för Gud!**»* Ack, varje din frestelse är värd en million, nej tusen millioner och oändligt därtill! Ty i varje din frestelse har du ett tillfälle att få visa din aktning för Gud. Och när du haft din sista frestelse, så har du aldrig mer något tillfälle att visa din segeraktning för Gud. Och så som *du* aktat Gud i dina frestelser i tiden, så skall *han* akta dig i evigheten. Förfärande allvar! Och dock så litet beaktat!

Näst frälsningens nåd finns ingen större nåd på vår jord än frestelsens nåd. »Mina bröder, hållen det för idel glädje, när I kommen i allahanda frestelser» (Jak 1:2).

Ja, grip med idel glädje varje frestelsestund såsom din dyraste stund på dagen, ty då får du visa din övervinnareaktning för Gud. På den aktningen hänger ditt eviga väl och alla Guds härliga löften. — Tänk alltid i din frestelse så här: O Gud, kanhända detta är min sista frestelse på jorden, som bjuder mig min sista omätliga frestelsenåd!

Dyrbarast bland frestelserna äro lidandets frestelser. Därför, då du i morgonbadet mottagit budingjutningen i hjärtat, så läs det paulinska lidandesprogrammet för da- gen. Det lyder så: *»Vem skall skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller trångmål eller förföljelse eller hunger eller*

nakenhet eller fara eller svärd? Såsom det är skrivet: 'För din skull varda vi dödade hela dagen, vi hava blivit aktade såsom slaktefår'. Men i allt detta övervinna vi rikligen genom honom, som har älskat oss» (Rom 8:35–37).

Märk dessa ord! Han uppräknar 7 slags lidanden, som äro en sammanfattning av alla slags lidanden. Och de lägga honom på slaktbänken och hålla honom där hela dagen.

Men det är så långt ifrån att dessa 7 slaktare kunna slakta ihjäl honom, att de tvärtom göra honom allt starkare och starkare, så att han icke blott övervinner, utan rikligen övervinner dem (i grt.: över-övervinner).

Alltså, o människa, läs alltid lidandesprogrammet och bered dig på, att varje dag blir i någon mån en slaktedag med omätligt dyrbara slaktefrestelser.

Somliga dagar äro storslaktedagar, då i allting sitter en kniv, och då du måste i djup andlig fattigdom och hjärteförtorkning och med en tunga, stel som en näverlapp, ropa: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?

Under sådana dagar kan du icke vara glad. Det kunde icke heller Kristus på korset. Födslokvalen utestänga glädjen, men föda glädjen.

Slaktedagen är ock guldsmedsdagen och ser ut så här: Ur eld och in i eld, där en låga släpper, nappar en annan i, den ena bedrövelsen trampar den andra på hälen.

Om du på en sådan dag ser massor av slagg flyta upp i ditt hjärta, så giv dig icke utöver för det. Men ju mera stilla du ligger i elden, desto finare blir gudaktighetens guld och desto högre stiger du i de 7 löftenas sfärer. Hetaste eld ger finaste guld och för upp i den högsta sfären.

Se, detta är dagar av oändliga himmelsvärden och evighetsskatter, då tillfälle gives dig att visa Gud icke blott övervinnareaktning, utan över-övervinnareaktning.

Ack, i evighetens värld går mången och vrider sina händer över förlorade släkte- och guldsmedsdagar på jorden.

Det är förskräckligt, vad människorna äro ömskinta, pjunkiga och fega, då det gäller det högsta, det himmelska och eviga! De kunna visa ett stort mod och en väldig ihärdighet, då det gäller att vinna 10 kronor, men då det gäller att vinna otaliga evigheters outsägliga härlighet och glädje, då krympa de ihop och dåsa till som riktiga stackare.

Nej, upp, upp, och bliven hjältemän och hjältekvinnor i aktning för Gud, sådana som fordom stodo som jättar i sin samtids dvärgsläkte och som på storslagna hjärtan buro sina folk inför Gud och det även på martyrskapets blodiga slaktbänk!

Och så kommer en dag med examen, då det skall prövas, huru du hittills övat dig i och till gudaktighet. Se här ett exempel bland många. Rätt som du går där i din övning, så ringer det på från centralen däruppe. Du gripes av en underlig oro och fruktan, varur du avlyssnar ungefär dessa ord: »Barn, en fara förestår dig».

Ring nu ögonblickligen på och begär extrabad i helig ande. Det kommer; och ur det uppstiger du med ungefär dessa ord: »Gud, min Gud, vad nu än må hända, så är det just det bästa, som kan hända mig. Ty du, o Gud, gör eller tillstädjer aldrig det sämsta, utan alltid det bästa, som under givna förhållanden är möjligt. Ja, komme nu, om också det

värsta, som på jorden kan ske mig, ty det är just det bästa, som på jorden kan ske mig. Amen».

Tyst, det knackar på dörren. Stig in! Och in stiger en människa med dödsblekt ansikte och säger: »Jag har den smärtsamma plikten att underrätta dig, att ditt barn blivit överkört och dödat på gatan» ….

Se, nu prövas din gudaktighet och den övning du hittills nedlagt på den. Djup bedrövelse griper dig, och den är intet ont; tvärtom den vill föda i dig en mera mogen övervinnaregudaktighet.

Men i en så skarp lidandeseld uppstå ofta brinnande frestelser till förargelse, till förtvivlat vemod och förtvivlat knot mot Gud. Dessa frestelser äro de dyrbaraste av alla. Här står provet, huruvida du vill akta Gud även nu *såsom en allvis, allgod och allsmäktig Fader.* Och provet blir ej sällan fördjupat genom delaktighet i Jesu gudsövergivenhet på korset, då allt kännbart stöd från Gud berövas dig. Ja, här står själva bottenprovet, djupt nere bland avgrundsmakterna i förgårdshelvetet. ‡‡‡‡‡

Om du nu kämpar dig igenom till över-övervinnaregudaktighet och tacksamt och ödmjukt går ned under Guds mäktiga hand, då mognar du fort och blir en av de väldiga hjältar i tron, som en gång skola bestiga himlarnas högsta sfärer.

Och så kommer en dag med ett motsatt gudaktighets- prov. Se här ett exempel bland många. Det ringer på från centralen. Ditt hjärta fylles av oro och fruktan, varur du förnimmer dessa ord: »Barn, en fara förestår dig!» Skynda dig nu och ring på och begär extrabadet i helig ande. Det kommer, och styrkt och rustad stiger du upp.

Tyst, det knackar på dörren. Stig in! Och in stiger en, som säger: »Jag har den stora glädjen att underrätta dig, att du fått den plats som du sökte».

Nu gripes du av en mäktig glädje. Du kallar på din hustru och säger: »Tänk, att vi ha fått den där utmärkta platsen. Nu äro vi försörjda för hela vårt liv och ha allt vad vi behöva för oss och för alla våra små rara barn». Ja, nu är det en väldig glädje, och den är intet ont — men akta dig nu för gudaktighetsfienden!

Tyst, vad är detta? Det börjar riva och slita därinne i hjärtat. Det känns, som om någonting ville gå sönder. Ack ja, I glada, här står provet. I hållen på att av medgången ryckas ut ur förstabudsfästet i Herren. Mången, som visat aktning för Gud i motgången, har förlorat aktningen för honom i medgången.

Vi ha talat om »telefonmeddelelser» både från och till centralen i den 3:e himmelen. Sådana meddelelser fick Kristus t.ex. om sin död, varvid han plötsligen sade: »Nu är min själ bedrövad . . . Fader, fräls mig undan denna stund» (Joh 12:27). Sådana fick ock Paulus, då den helige Ande i alla städer betygade och sade, att bojor och bedrövelser väntade honom i Jerusalem (Apg 20:23). Det finns två slags telefon, lekamlig och andlig.

Då en människa i nyfödelsen får det första budet utgjutet eller lagt i sitt hjärta, då får hon ock ett telefonskåp därinne. Och nu kan hon telefonera till centralen däruppe och begära och få allt vad hon behöver

‡‡‡‡‡ Om förgårdshelvetet se Andens Lag sid. 360 f.

till ande, själ och kropp. Hon kan ock mottaga meddelelser därifrån, såsom vi ju tydligen höra av Paulus. Dessa meddelelser innehålla icke blott varningar för faror, utan mycket annat. De inbegripa »smörjelsens lära om allting» (1 Joh 2:27), *vilken lära dock aldrig går emot det i skriften givna gudsordet.*

Telefonskåpet är oskiljaktigt från det första budets utgjutning eller läggning i hjärtat. Det är ett förstabuds-skåp. Och därför är det så sällsynt bland vår tids troende. Ty största delen av dem har sin s.k. frälsning utanför budutgjutningen eller budläggningen eller utanför *hel*-födelsen. Och därför är deras frälsning skåplös. §§§§§ Men i den farliga tid som nu stundar, då alla folk skola i vredens skålar brytas ned på knä inför folkens konung, blir det mycket farligt att vara utan skåp.

Men om den pånyttfödde icke övar sin gudaktighet, utan slarvar sönder sin nyskapelse, då tages budet och därmed skåpet ifrån honom. Och nu får han icke mer några varningssignaler mot faror, utan tvärtom, Herren kommer över honom som en tjuv om natten. Och det farligaste av allt är det, att när Gud tager sitt skåp ifrån människan, då hänger Satan dit sitt skåp i stället. Och han telefonera till henne så gudeligt och fint, att hon går i döden på, att det är Gud som telefonerar.

Och så har Satan i alla tider lyckats intala många s.k. troende stora och själafördärvande lögner, men så listigt och fint, att de kunnat gå i döden därpå, att det var stora sanningar från Gud.

Guds skåp är en hög, helig och dyrbar gåva; men må vi akta oss, att icke Satan kilar in sitt skåp först vid sidan av Guds och sedan i dettas ställe.

3.
Gudaktighetens löfte.

»Den lekamliga övningen gagnar till litet, men gudaktigheten gagnar till allt; den har med sig löfte om liv, både det som nu är och det som skall komma. Detta är ett fast ord».

Vi ha nu sett, vad gudaktigheten är, nämligen förstabudslivet med Kristus i Gud. Vi ha ock sett, vad övningen till gudaktighet är, nämligen övning av den födda övervinnaregudaktigheten till mogen övervinnaregudaktighet. Saken kan ock uttryckas så: Gudaktigheten är det i nyfödelsen givna livspundet, övningen är det »handlande» med pundet, utan vilket det tages ifrån människan (Luk 19:11–28). ******

Vad är då gudaktighetens löfte? Jo, »löfte om liv». Och vad är det för ett liv? Jo, »både det som nu är och det som skall komma». Så står det i grundtexten. ††††††

Vad menas då med det liv »som nu är»? Icke det lekamliga livet eller någon särskild välsignelse för detsamma, ty en verklig övervinnare eller Kristi efterföljare har det i regel rätt smått med *den* välsignelsen; också har han blivit lärd att bedja blott om »dagligt bröd». Utan med det liv som nu är, menas livet i Kristus *i tiden* och med det liv, som skall

---

§§§§§ Då. vi säga »största delen av de troende», så mena vi största delen av alla troende i alla kyrkor tillsammans (se Andens Lag, sid. 889–897).

****** Om vad som menas med punden hos Matteus och pundet (ett per man) hos Lukas, se författarens bok De sju domstolarna sid. 34.

†††††† Och så översätter professor Myrberg.

komma, menas livet i Kristus *i evigheten.* Här ha vi alltså de två frälsningsskedena eller frälsningsgraderna, den lägre och den högre, varom vi talat.

Alltså, i det gudaktighetsliv som människan får i nyfödelsen, ligger ett löfte. Och varom? Jo. om ett liv, som hon icke har, men som hon skall få redan i tiden. Och när får hon det? Jo, när hon övar den gudaktighet som hon *har.* Men om hon icke övar den, då håller den födda gudaktigheten icke sitt löfte, utan den tvärtom sinar ut, ja, dör ut (Matt 13:12; 25:29; Mark 4:25; Luk 8:18; 19:26).

Människa, sanningen av detta härliga löfte om liv kan du få erfara. När det kommit därhän med dig, att du har blott en enda angelägenhet på jorden, nämligen övning till övervinnaregudaktighet, då framväller din livskälla i Kristus i rika flöden av evigt liv, ja så rika, att du stundom knappt vet, om du är på jorden eller i himmelen.

Detta var gudaktighetens löfte om det liv som nu är, men den har ock löfte om det härlighetsliv som skall komma. Och märk: det är, som vi ofta sett, blott den till övervinnaregudaktighet uppövade gudaktigheten, som i sig har och håller det löftet. Den svikna gudaktigheten sviker människan vid evighetens port.

Gudaktigheten i Kristi efterföljelse har icke löfte om någon särskild jordisk välsignelse, sade vi, ‡‡‡‡‡‡ men den har löfte om det nödtorftiga (Matt 6:31–34, jfr 1 Tim 6:5–10). Därifrån givas två undantag. Det första är detta: det kan någon gång bliva rätt klent med det nödtorftiga. Paulus räknar ju även hunger och nakenhet till sina slaktlidanden.

Det andra är motsatsen härtill, nämligen rikedom, som någon gång kan tillfalla övervinnaren. Härvid skall märkas, att Gud aldrig giver ens ett öre för att *ägas,* utan för att *förvaltas.* Och särskilt måste den rike underskriva och hålla det paulinska förvaltarekontraktet. Det har tre paragrafer, nämligen dessa (1 Tim 6:17–19):

§ I.

Akta dig, du rike*. Högmodas icke. Sätt icke ditt hopp till ovissa rikedomar, utan till Gud.*

§ 2.

Gör gott, var rik på goda *gärningar, var givmild, dela gärna med dig.*

§ 3.

Samla så en god grund för det tillkommande.

Detta är de goda gärningarnas grund, som icke är frälsningsgrunden, utan domsgrunden; ty efter sina gärningar skall människan dömas till liv eller död (Matt 25:31 f., 2 Kor 5:10).

Människa, människa, det du äger är icke ditt, utan Guds; du är icke *ägare,* utan blott *förvaltare.* Är du ägare, så drager du förbannelse över

‡‡‡‡‡‡ Det är ju här icke fråga om gammaltestamentlig lagvälsignelse.

dig och dina barn.

Det är den europeiska skenkristendomens gräsliga brott mot det kristna förvaltningskontraktet, som nu får sin förskräckliga dom. Europas millioner hava *ägts* och icke *förvaltats,* och nu slukas de av världskrigets avgrundsgap Hade folken hållit förvaltningskontraktet, så hade detta krig aldrig funnits till, icke heller den världsskakande striden mellan rika och fattiga.

Ja, du rike, läs varje morgon, då du stigit upp ur ditt bad. det paulinska förvaltarekontraktet.

Den lekamliga övningen såsom askes och späkningar »gagnar till litet», alltså till något, men den övade gudaktigheten »gagnar till allt». Ja, den sänder från källan i Jesus en ström av evigt liv till alla företag i ord och i gärning och till varje gärning, som hör till dem. Den ställer allt i tiden på förstabudshöjd, som är evighetshöjd. Allt blir himmelsviktigt och evighetsdigert. För förstabudsmänniskan i Kristus är ingen gärning så liten, att icke himmelen rymmes i den, ingen gärning så ringa, att icke evig härlighet ligger i den. Ja, gudaktigheten gagnar till allt, ty den har löfte om liv både för tiden och evigheten. »Detta är ett fast ord», såsom ock de övriga två. Låtom oss taga fasta på alla tre, så att vår frälsning blir orubbligen fast för tid och evighet. **Amen**.

Efterskrift

Nils Peter Wetterlund föddes 1852 i Slättåkra församling i Halland. Han hade en svår och fattig uppväxttid, under vilken hans mors kristna tro var ett föredöme.

”Så skrev hon ANDENS LAG (Rom 8:2) i mitt blod redan med modersmjölken. I början, tyvärr, läste jag icke den skriften med allvar och flit. Dock stod den kvar. Och den tog liv i boken ANDENS LAG, som andeväsentligt är min moders verk. ” Vill Du veta mer om N. P. Wetterlunds tidigare liv finns det beskrivet i Bertel Andréns prästmötesavhandling 1943. Wetterlund prästvigdes 1885. Så fortsatte ett liv i ständig bön. Som predikant samlade han stora skaror. Efter en tid i Torsång kom han till Leksand 1886, där han gifte sig med Maria Arosenius. De flyttade till Skattunge kapellförsamling i Orsa. År 1895 blev han kyrkoherde i Floda. ”Man kunde icke låta bli att gå i kyrkan”, säger en Floda-bo.

Vid Lutherska konferensen 1901 höll han två föredrag:

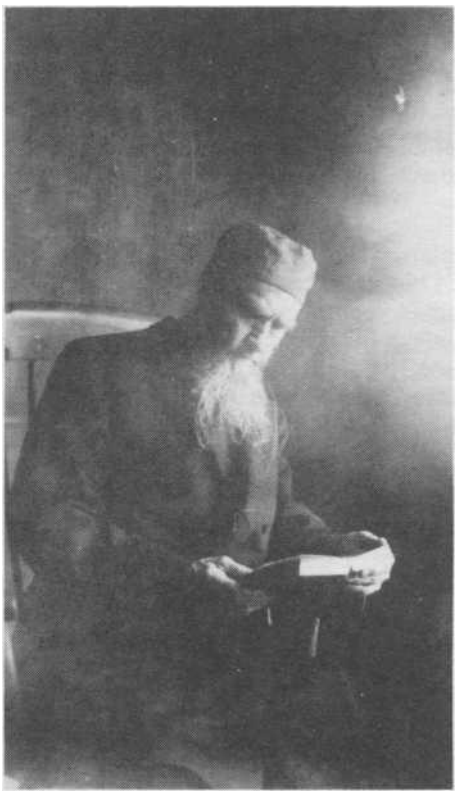
”Syndabekännelse och omvändelse” och **”Guds barn och världens barn”.** Vid en provpredikan i Jakobs kyrka talade han om **”Jesu lära”.** År 1904 började en lång och svår sjukdomstid.

Under den hade han en syn: ”*Jag såg framför mig en hög mur, och på den en liten öppen dörr. Jag gick dit och såg därin. Där vandrade sälla skaror bland härliga träd. Jag tänkte: ”Detta är de levandes land. ” Och jag greps av en häftig lust att gå därin. Men då såg jag en ängel vid porten. Han stängde dörren och sade: ”Icke nu, men då Du lidit ut vad ut måste och lidit in vad in måste, då öppnar jag dörren och Du får gå in.* ” Under sjukdomstiden mognade hans **”ANDENS LAG”,** som utkom 1910–12. Efter 1915 predikade han endast när han var kallad och ombedd därtill. Som personlig själasörjare hade han en stor och omfattande uppgift. Han var då bosatt i Stockholm. En höstdag 1928 efter ett svårt lidande sade han till sina vänner vid sjukbädden: ”Nu är jag frälst”, bad för dem alla och insomnade.

Här är icke platsen att redogöra för Wetterlunds tankar. Dem får Du möta i hans skrifter. Om Du har tålamod kommer Din tro att fördjupas, och mycket av det svåra i Bibeln får sin förklaring. De falska föreställningar som alltjämt smyger sig in i församlingarna, bemöter han med kraft. Denna renande eld blir en rannsakan även för dagens läsare och kan föra den, som är tveksam till kristendomen, till tro.

Välkommen bland Wetterlunds åhörare och vänner!

N.P. Wetterlunds skriftkommitté

N. P. Wetterlund.
Sjuttifemårig.
På den goda dagen
1927